

DESEM Kİ

İllic rüzgarların esmeye başladığı, günlerin yavaş yavaş uzadığı bir nisan akşamıydı. Her zamanki gibi günün bitmesinin mutluluğuyula en seveceğim şiirimi o akşam yazmaya başlayacağımı bilmiyordum.

Günlerim her ne kadar sıkıcı geçse de her akşam evimin yolunda geçen vakitler benim için çok kıymetliydi. Katip olarak girdiğim yazıhanede günlerim kimilerinin dilekçelerini doldurmak, kimilerinin savunmalarını yazmak ile geçirdi. Uzun mesai saatleri sonunda yazma heyecanımı hafifletmek için bir an önce adaya dönmek isterdim.

Üniversite yıllarımda pek çok şiir yazar, bu şiirlerin okuyucularla buluşacağı günlerin hayalini kurardım. Okul arkadaşlarım beni bu konuda motive etmeye çalışır, yazdığım şiirleri öve öve bitiremezlerdi. Bunları yaşarken şiirlerimi hep yayımlanacağı günü hayal ederdim. Gençlik heyecanı ve enerjisiyle geçen o günlerin ardından şiirlerim hakkındaki gerçek eleştirileri duymam çok da fazla zaman almadı.

Edebiyat bölümünü bitirdikten sonra geçim sıkıntısı yaşamaya başladım. Okul bittiği için almış olduğum burslar kesilmiş, uzak akrabalarından gelen üç beş kuruş harçlık da gelmez olmuştu. Okulun başından beri yazıp biriktirdiğim şiirleri yayımlama zamanım gelmişti. Farklı yayınevlerine başvurarak şiirlerimi onlara beğendirmeye çalıştım. Aldığım eleştiriler hiç de arkadaşlarımlın söylediklerine benzemiyordu. Okul yıllarında öve öve bitirilemeyen şiirlerim en sıradan yayınevleri tarafından bile reddediliyordu. Arkadaşlarımlın eleştirilerinin kendimi iyi hissetmem ve şiir yazmaya devam etmem için söylenmiş eleştiriler olduğunu kısa zamanda anladım. Ekonomik durumum gittikçe kötüleştiği için en azından geçimimi sağlayacak bir iş aramam gerektiğine karar verdim. İşte sıkıcı memuriyet hayatı benim için böyle başladı ama bu hayat yazma isteğime engel olamadı.

Her akşam olduğu gibi Eminönü'ndeki işyerinden çıkıp vapur iskelesine doğru yürümeye başladım. Biraz yürüyüşün ardından adaya giden vapura binip her zaman oturduğum yere geçtim. Henüz yazlık evleri olanlar adaya gelmediği için vapur oldukça boştu. Cebimden çıkardığım küçük not defterime o günün bende uyandırdığı hisleri yazmaya başladım. İlk dikkatimi çeken şey güneşin rengi oldu. Günler uzamaya başladığı için artık iş dönüşü karanlık bir deniz değil turuncu bir güneş vardı. Ferahlatan bir rüzgar eşliğinde yolculuğumu sürdürürken güneş ve rüzgar sözcükleri not defterime ilk yazdığım şeyler oldu. Tam bu duygularla neler yazabileceğimi düşünürken bir kadın yavaşça yanıma oturdu. Ferahlatan rüzgar yerini çok güzel bir parfüm

kokusu almıştı. Bu duygularla notlarıma bir yenisini ekleyecekken yumuşak bir ses “Ne yazıyorsunuz?” diye sordu. Şaşırdım ve heyecanlandım.Yazı yazmakta kendime güvensen de insanlarla iletişim kurmakla aram hep kötü olmuştur. Ne cevap vereceğimi bilemedim, utandım. Aynı ses bu kez “Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim”, dedi. Artık bir cevap vermem gerekiyordu. “Şiir” diye ağızımdan tek bir kelime çıktı. Heyecanımı anlamış olmalıydı,gülümsedi. “Lütfen rahat olun. Ben de yazmaya meraklıyım. Sizi burada görünce bir şeyler yazacağınızı tahmin ettim. Bu sebeple yanınıza geldim. Umarım rahatsız etmemişimdir.” diye konuşunca kendimi daha rahat hissetmeye başladım. Yazdığım notları ona göstermeden şiirler hakkında konuşmaya başladık. O kadından çok etkilenmişim.Şiir üzerine sohbetimiz devam ettikçe kendimi daha da rahat hissetmeye başladım ve notlarımı ona gösterdim. Şiirin ilk dizelerini beraber şu şekilde yazdık:

Desem ki vakitlerden bir nisan akşamıdır
Rüzgarların en ferahlatıcısı senden esiyor

Şiirin girişini yaparken o güzel kadının yardımı bana kendimi daha özgüvenli hissettirdi. En güzel denizlerden daha mavi gözleri vardı. Kendime olan güvenim artınca üçüncü dizeyi tamamladım:

Sende seyrediyorum denizlerin en mavisini

Gülümsedi. Bakışları adaya doğru dönünce elimden kalemimi alıp yazmaya devam etti:

Ormanların en kuytusunu sende gezmekteyim

Şaşırdım. Cesaretimi toplayıp bir dize daha ekledim:

Senden kopardım çiçeklerin en solmazını

Hiç gecikmeden o da bir dize ekledi:

Sende tattım yemişlerin cümlesini

İnanamıyordum. Bu kadar güzel duygulara sahipken bir yandan da aynı şiir hakkında ortak fikirlere sahiptik. Şiirleri beğenilmeyen bir kişiye başka biriyle beraber yazabilmek beni çok mutlu etti. Bu duygularla konuşurken ve şiirimize yeni dizeler eklemeye çalışırken vapurun bir yandan ilerlediğini fark etmedik. Vapurumuz Kınalıada'ya yaklaşmak üzereydi. Daha adını bile öğrenmediğim ve heyecandan sormayı da unuttuğum o güzel kadın yavaş yavaş toplanmaya başladı. Ne şiir ne yolculuk ne de bu duygular bitsin

istemiyordum. O kadını bir daha ne zaman göreceğimi düşünürken vapurumuz ada iskelesine yanaştı. Ne söyleyeceğimi bilemedim. O heyecanla söylenen abuk subuk veda cümleleri ardından vapur iskeleden ayrılmaya başladı. Heyecanla iskeleye doğru bakarken aklıma gelen ilk soru

- Adınız? oldu.

Yine o tatlı gülümsemeye cevap verdi:

- Nisan!